

Sygn. akt III AUa 213/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.) SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2016 r. w Lublinie

sprawy K. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego

na skutek apelacji K. Ś.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 16 grudnia 2015 r. sygn. akt VIII U 1770/14

oddala apelację.

J. C. E. G.M. R.

III AUa 213/16

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 16 lipca 2014 roku na podstawie art. 83 ust. 1 i 2 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych(Dz.U. z 2013 roku, poz. 1442 ze zm.) stwierdził, że K. Ś. jako osoba prowadząca działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 26 marca 2014 roku. W uzasadnieniu podniósł, że w dniu 26 marca 2014 roku wnioskodawczyni zgłosiła się do ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, ale na dzień dokonania zgłoszenia do ubezpieczeń nie posiadała wpisu do ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt, nie dysponowała pomieszczeniem, w którym mogłaby być wykonywana praktyka,

wyposażonym w produkty lecznicze, wyroby medyczne, aparaturę, sprzęt medyczny odpowiedni do rodzaju i zakresu udzielonych świadczeń leczniczych. Ponadto z księgi rachunków wynika, że w okresie od 16 marca 2014 roku do 31 maja 2014 roku nie wykonała żadnej usługi leczniczej, a dokonała jedynie zakupów materiałów budowlanych. W związku z powyższym na dzień 26 marca 2014 roku nie była faktycznie gotowa na podjęcie działalności gospodarczej i przyjmowanie zwierząt, a także nie miała przychodów skutkujących obowiązkiem zapłaty składek.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Lublinie złożyła K. Ś. i wniosła o jej zmianę oraz ustalenie, że od 26 marca 2014 roku podlegała ubezpieczeniom społecznym. W uzasadnieniu podała, że w celu rozpoczęcia działalności gospodarczej powzięła szereg czynności niezbędnych do uruchomienia gabinetu weterynaryjnego, w tym zawarła przedwstępną umowę najmu lokalu usługowego z przeznaczeniem na gabinet weterynaryjny, który wymagał dostosowania do tego typu usług. W celu wyremontowania i dostosowania lokalu zakupiła szereg materiałów budowlano-remontowych oraz materiały medyczne na wyposażenia gabinetu. Ponadto poczyniła wymagane prawem kroki niezbędne do uruchomienia tego rodzaju działalności tj. jej gabinet został wpisany do ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt. Zawarła również w ramach czynności bezpośrednio zmierzających do wykonywania działalności gospodarczej umowę o pracę z A. P. z terminem rozpoczęcia pracy od 14 lipca 2014 roku oraz A. K..

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 16 grudnia 2015 roku oddalił odwołanie. Ustalił, że wnioskodawczyni od dnia 26 marca 2014 roku zarejestrowała działalność gospodarczą, której przedmiotem była działalność weterynaryjna i od tego dnia zgłosiła się do obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego, rentowego i wypadkowego i dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, a jako podstawę wymiaru składek wskazała: w marcu 2014 roku -1543,36 złotych, w kwietniu 2014 roku- 8000 złotych. W chwili rejestrowania tej działalności była w ciąży. Zgłosiła roszczenie o wypłatę zasiłku macierzyńskiego za okres od 1 maja 2014 roku do 29 kwietnia 2015 roku.

Wcześniej od dnia 16 listopada 2010 roku do dnia 22 maja 2013 roku również prowadziła działalność gospodarczą, której przeważającym przedmiotem było prowadzenie obiektów noclegowo-turystycznych i miejsc krótkotrwałego zakwaterowania.

W dniu 12 kwietnia 2014 roku wnioskodawczyni jako najemca zawarła z A. G. przedwstępną umowę najmu lokalu w N., w której strony zobowiązały się do zawarcia umowy najmu przedmiotowego lokalu do dnia 14 lipca 2014 roku na czas nieokreślony. Wynajmujący miał oddać najemcy lokal do indywidualnego przygotowania do rozpoczęcia prowadzenia działalności do dnia 7 lipca 2014 roku. Do tego czasu wynajmująca miała wykończyć wnętrze lokalu tj. zbudować otwór w suficie, wykończyć instalację grzewczą, zamontować piec c.o., wykończyć łazienkę, pomalować ściany i sufity. Czynsz miał wynosić 1450 złotych netto miesięcznie.

Zgodnie z aneksem do w/w umowy przedwstępnej najemca zobowiązał się przekazać na rzecz wynajmującego kwotę 7000 złotych do dnia 27 czerwca 2014 roku, która miała zostać wykorzystana przez niego na dokończenie instalacji c.o.(zakup pieca i komina). Kwota ta miała zostać rozliczona na poczet przyszłych zobowiązań najemcy względem – wynajmującego. W dniu 14 lipca 2014 roku A. G. i pełnomocnik wnioskodawczyni R. D. zawarli umowę najmu lokalu. Umowa najmu została rozwiązana z końcem lipca 2015 roku. Część prac remontowych wykonała wnioskodawczyni tj. wymieniła drzwi, zakupiła farby do malowania ścian, meble kuchenne, biurko, szafki, krzesła, dwa zlewy z szafkami, krany.

Uchwałą nr 290/2014/VI z dnia 13 czerwca 2014 roku (...) L. I. Lekarsko-Weterynaryjnej wpisała Przychodnię (...) K. Ś. do ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt od dnia 13 czerwca 2014 roku.

W dniu 18 kwietnia 2014 roku wnioskodawczyni podpisała umowę o pracę z A. B. zatrudniając ją na pełny etat z wynagrodzeniem 1680 złotych. Pracę miała rozpocząć od 14 lipca 2014 roku.

Natomiast w dniu 7 lipca 2014 roku R. D. w imieniu K. Ś., jako jej pełnomocnik zawarł umowę o pracę z A. K., zgodnie z którą, miała ona pracować na 1/2 etatu z wynagrodzeniem 840 złotych brutto na okres próbny trzech miesięcy od 18 sierpnia 2014 roku. Wnioskodawczyni nabyła sprzęt niezbędny do prowadzenia działalności gospodarczej w postaci:

podstawowych, narzędzi chirurgicznych, mikroskopu, stołu do badania zwierząt, odkażacza. Ponadto na podstawie umowy leasingu nabyła sprzęt RTG do prześwietleń.

Działalność gospodarcza wnioskodawczynie w kwietniu 2014 roku przyniosła straty w kwotach: w kwietniu 2014 roku - 721,00 złotych, w maju 2014 roku-4 682,19 złotych, w czerwcu 2014 roku- 9 224,33 złotych. Po czerwcu 2014 roku wnioskodawczynie również nie uzyskiwała dochodów z prowadzonej działalności.

Sąd Okręgowy zważył, że spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy w okresie od 26 marca 2014 roku K. Ś. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Jak ustalił Sąd Okręgowy poza formalnym zaewidencjonowaniem pozarolniczej działalności gospodarczej, wnioskodawczynie nie prowadziła tej działalności w rozumieniu art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. W ocenie Sądu w działaniach wnioskodawczynie brak było, przede wszystkim cechy zarobkowości, którą ustawodawca wyspecyfikował w art. 2 ustawy, immanentnie związanej z działalnością gospodarczą.

Zarobkowy charakter działalności gospodarczej oznacza, że zamiarem (celem) jej podjęcia jest osiągnięcie zysku, czego logicznym następstwem jest także minimalizowanie kosztów uzyskania przychodu. Tymczasem wnioskodawczynie nie była zainteresowana faktycznym prowadzeniem działalności gospodarczej w celach zarobkowych. Zważyć należy bowiem, że sposób uzyskanie z tytułu prowadzonej działalności wyniki wskazują, iż wnioskodawczynie nie była nastawiona na osiąganie zysku, a wyłącznie zasiłku macierzyńskiego i to w dużej wysokości. Zadeklarowana podstawa wymiaru składek na poziomie: za okres od 26 marca do 31 marca 2014 roku -1543,36 złotych i w kwietniu 2014 roku-8000 złotych, szczególnie ta ostatnia w sytuacji braku osiągania jakichkolwiek przychodów.

Deklarowana podstawa wymiaru składek pozostawała w oderwaniu od realnych możliwości finansowych firmy wnioskodawczynie, która dopiero rzekomo uruchamiała swoją działalność, a co za tym idzie nie miała jeszcze klientów i żadnego przychodu i od razu, jako podstawę zadeklarowała kwotę 8 000,00 zł, mając świadomość, że jest to krótkotrwałe obciążenie finansowe, za które uzyska wysoki zasiłek macierzyński, jako świadczenie gwarantowane.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza materiału dowodowego wskazuje, że dokonując zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych wnioskodawczynie, nie posiadała wpisu do ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt, który uzyskała dopiero 13 czerwca 2014 roku, nie dysponowała pomieszczeniem, w którym mogłaby być wykonywana praktyka, wyposażonym w produkty lecznicze, wyroby medyczne, aparaturę, sprzęt medyczny odpowiedni do rodzaju i zakresu udzielonych świadczeń leczniczych.

Ubezpieczona miała świadomość, że będzie musiała opłacać wysokie składki tylko przez niedługi czas, gdyż uzyskanie z tytułu ciąży zasiłek macierzyński, jako świadczenie pewne, bo wynikające ze zbliżającego się porodu. Innymi słowy, wnioskodawczynie zaczynając prowadzenie działalności gospodarczej w zaawansowanej ciąży działała w zamiarze ziszczenia się bardzo pewnego ryzyka, tj. urodzenia się dziecka, przy czym jego ziszczenie się było na tyle pewne, że w tym przypadku zgłoszenie się wnioskodawczynie do ubezpieczenia społecznego i opłacenie wysokich składek było przede wszystkim traktowane przez nią, jako inwestycja pewna, która miała przynieść wysoki zysk z tytułu zasiłku macierzyńskiego.

Od tego wyroku apelację wniosła wnioskodawczynie, zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucała:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego tj art.233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów naruszające zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego oraz brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i w konsekwencji ustalenie, że ubezpieczona nie prowadziła i nie prowadzi pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu art.2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i nie podlega z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu,

a w konsekwencji:

2. naruszenie prawa materialnego art.6 ust.1 pkt 5, art.8 ust.6 pkt 1, art.11 ust.2, art.12 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art.13 pkt 4 tej ustawy w związku z art.2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej stanowiący, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą i oddalenie odwołania wskutek ustalenia, że odwołującą w spornym okresie nie podlegała ubezpieczeniom obowiązkowym oraz dobrowolnemu z tytułu prowadzenia działalności, podczas gdy prowadziła i prowadzi w dalszym ciągu taką działalność;

3. naruszenie art.2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej poprzez ustalenie, że odwołująca nie prowadziła pozarolniczej działalności gospodarczej w celu zarobkowym, w sposób profesjonalny zorganizowany i ciągły, podczas gdy stoi to w rażącej sprzeczności ze stanem faktycznym.

Wnosiła o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie odwołania i stwierdzenie, że odwołująca podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowym oraz dobrowolnie chorobowemu od dnia 26 marca 2014 roku.

Ponadto wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań stron ograniczając do osoby odwołującej na okoliczność prowadzenia działalności gospodarczej, dowodu z dokumentu w postaci księgi przychodów i rozchodów na okoliczność prowadzenia działalności gospodarczej i uzyskiwanych przychodów oraz zasądzenie kosztów postępowania ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed wszystkim należy zauważyć, że apelacja zawiera zarzuty podnoszone w odwołaniu od zaskarżonej decyzji i powielenie stanowiska strony wnioskodawczyni przedstawionego w toku postępowania. Sąd Okręgowy wypowiedział się co do tych zastrzeżeń i dał temu wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dokonując oceny zarówno argumentów zawartych w odwołaniu wnioskodawczyni, jak argumentów pozwanego. Istotą sprawy było ustalenie, czy wnioskodawczyni, zgłaszając w dniu 26 marca 2014 roku do ewidencji działalność gospodarczą, której przedmiotem była działalność weterynaryjna mogła tę działalność rozpocząć i prowadzić zgodnie z tym wpisem, czy czynności przez nią wówczas podjęte miały na celu faktyczne prowadzenie tej działalności, czy też jedynie spowodowanie powstania warunków do uzyskania wysokich świadczeń z ubezpieczenia chorobowego i macierzyńskiego.

Najbardziej istotną okolicznością jest fakt, że dopiero w dniu 13 czerwca 2014 roku (...) L. I. Lekarsko-Weterynaryjnej uchwałą nr 290/2014/VI z dnia wpisała Przychodnię (...) K. Ś. do ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt od dnia 13 czerwca 2014 roku. Ta okoliczność oznacza, że dopiero od tej daty możliwe było wykonywanie działalności objętej wpisem.

Wbrew pogładowi wyrażonemu w apelacji Sąd Apelacyjny nie stwierdza naruszenia prawa materialnego przez zastosowanie przepisów wskazanych w zarzucie apelacji. Sąd Okręgowy przeprowadził bardzo szczegółowe postępowanie dowodowe w granicach zgłaszanych przez strony wniosków dowodowych, wnikliwie przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i poczynił ustalenia faktyczne, które znajdują pełne oparcie w przeprowadzonych dowodach, są dokładne i wewnętrznie spójne. W oparciu o zebrany materiał dowodowy, którego w zasadzie wnioskodawczyni nie kwestionuje, Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie na podstawie przytoczonych w uzasadnieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych. Skoro wnioskodawczyni poza własnymi twierdzeniami nie wskazała żadnych materialnych dowodów wskazujących na możliwość faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej zgodnej z wpisem do ewidencji, zarzut sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i wadliwej jego oceny jest całkowicie bezzasadny.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosku o uzupełnienie postępowania dowodowego poprzez przeprowadzenie dowodu z przesłuchania wnioskodawczyni w charakterze strony oraz dowodu z dokumentów – księgi przychodów i rozchodów. Dowody te mogły zostać przeprowadzone przed Sądem I instancji i nie zachodziła żadna przeszkoda w ich zgłoszeniu. Dowód z przesłuchania strony ma charakter uzupełniający fakultatywny – zgodnie z treścią art. 299 kpc jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron. Wnioskodawczyni przedstawiła dowody przed sądem i Sąd Okręgowy je ocenił uznając, że nie powstała konieczność przesłuchania wnioskodawczyni, skoro wszystkie istotne okoliczności zostały wyjaśnione. Sąd Apelacyjny również nie widział konieczności uzupełnienia postępowania zwłaszcza, że pełnomocnik nie wskazał, na jakie okoliczności nieznane dotychczas miałyby być ten dowód przeprowadzony.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych ani też ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Treść tych przepisów i warunki ich stosowania zostały szczegółowo omówione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu Okręgowego i wnioskowania prawnicze odnoszące się do zasad podlegania z mocy ustawy ubezpieczeniu społecznemu osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą w okresie od jej faktycznego rozpoczęcia do faktycznego zakończenia. W świetle art. 13 pkt 4 cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby prowadzące pozarolniczą działalność - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności. W ocenie Sądu Apelacyjnego zebrany przez Sąd Okręgowy materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że wnioskodawczyni rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej od dnia 26 marca 2014 roku. Podejmowane przez nią działania były typowymi czynnościami przygotowawczymi do podjęcia działalności gospodarczej, którą mogła rozpocząć dopiero po dniu 13 czerwca 2014 roku, a więc wówczas, kiedy już realizowała swoje uprawnienia wynikające z tytułu ubezpieczenia chorobowego i domagała się świadczeń obliczonych od wysokiej podstawy wymiaru składek.

O prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej można mówić wyłącznie wówczas gdy ma ona charakter ciągły i zorganizowany – art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz.U. z 2010 r. Nr 220, poz.1447 ze zm.) i gdy nastąpiło już jej rozpoczęcie. W literaturze przyjmuje się, że działalność jest prowadzona od momentu dokonania pierwszej czynności w obrocie gospodarczym, która jest bezpośrednio i wprost związana z przedmiotem działalności gospodarczej, którą dany przedsiębiorca chce wykonywać (M. S., M. S., M. Z., Nowelizacja ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, Mon. Praw. 2009, nr 17). Taka czynność nie została przez wnioskodawczynię podjęta – nie mogła bowiem z przyczyn formalnych rozpocząć działalności zgodnej z wpisem do ewidencji z powodu braku uprawnień do wykonywania usług weterynaryjnych., jak również, co oczywiste, nie uzyskała też żadnego przychodu.

W żadnym razie wpis do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o jej prowadzeniu. W świetle art. 14 ust. 1 cyt. ustawy przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Wpis stanowi jedynie podstawę rozpoczęcia działalności gospodarczej w rozumieniu jej legalizacji i nie jest zdarzeniem utożsamianym z podjęciem takiej działalności. Rozpoczęcie działalności jest faktem, polegającym na podjęciu czynności mieszczących się w ustawowej definicji działalności gospodarczej tj. podejmowaniu działań w celu zarobkowym w sposób ciągły i zorganizowany. Takie czynności nie zostały przez wnioskodawczynię podjęte od dnia 26 marca 2014 roku.

Sąd Apelacyjny podziela w pełni pogląd Sądu Najwyższego, w świetle którego podejmowanie czynności przygotowawczych polegających na poszukiwaniu kontrahentów umowy obejmującej zakres działań określony we wpisie do ewidencji oraz gotowość do podjęcia tych działań nie stanowią o rozpoczęciu wykonywania działalności gospodarczej w rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jeżeli nie doprowadziły do faktycznego jej uruchomienia (wyrok z dnia 18 października 2011 r. II UK 51/11, LEX nr 1110977). W przypadku

wnioskodawczyni nie można mówić o uruchomieniu działalności od dnia 26 marca 2014 roku, zatem brak podstaw do przyjęcia, że od tej daty działalność była prowadzona.

Zarówno Sąd Okręgowy jak i pełnomocnik skarżącej podkreślali fakt rozpoczęcia działań zmierzających do urządzenia lokalu, zakupu niezbędnego sprzętu medycznego oraz zawarcie umów o pracę ze skutkiem od 14 lipca 2014 roku i 18 sierpnia 2014 roku, co miałyby świadczyć o prowadzeniu działalności. Okoliczności te wskazują jedynie na możliwość podjęcia działalności po dniu uzyskania wpisu do ewidencji zakładów leczniczych i urządzeniu gabinetu weterynaryjnego, co nie nastąpiło w czasie do 1 maja 2014 roku, czyli do chwili stwierdzenia u wnioskodawczyni czasowej niezdolności do pracy. Nie można więc przyjąć, że wnioskodawczyni rozpoczęła prowadzenie działalności od dnia 26 marca 2014 r. skoro podjęła jedynie czynności przygotowawcze do jej rozpoczęcia.

Skoro skarżąca nie prowadziła pozarolniczej działalności gospodarczej to nie powstał tytuł ubezpieczenia skutkujący obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym, rentowym i wypadkowym, wymieniony w treści art. 6 ust. 1 pkt 5 cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W uzasadnieniu wyroku Sąd odniósł się do wszystkich zastrzeżeń wnioskodawczyni i ocenił zasadność odwołania na podstawie powołanych przepisów z przytoczeniem ich treści i dokonaniem prawidłowej interpretacji z przywołaniem poglądów orzecznictwa w podobnych sprawach.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżąca argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważyła zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Apelacja zawiera bowiem jedynie własną interpretację przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i ustawy o swobodzie działalności gospodarczej odmienną od przyjętej przez Sąd Okręgowy i nie znajdującą potwierdzenia w treści tych przepisów. Można nawet odnieść wrażenie, że skarżąca zaprzecza treści przepisów ustawy normujących podleganie ubezpieczeniu społecznemu, usiłując wykazać, że przy podleganiu temu ubezpieczeniu zasadnicze znaczenie ma formalne zgłaszanie zawieszenia działalności, a nie faktyczne jej prowadzenie, powodujące powstanie tytułu ubezpieczenia.

Uzasadnienie wyroku spełnia wymogi art.328 § 2 KPC – Sąd ustosunkował się do wszystkich dowodów i wyjaśnił powody, dla których odmówił wiary wyjaśnieniom stron, wskazał też podstawę prawną wyroku z powołaniem się na orzecznictwo Sądu Najwyższego.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada

przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona i na mocy art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.